

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby ve věci žalobce: **SKALINEX TRADE s. r. o.**, se sídlem Příkop 843/4, Zábřovice, Brno, IČ 247 11 977, zastoupen Mgr. Martinem Bařinkou, advokátem se sídlem Marie Steyskalové 62, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 27.11.2012, č. j. 17017/12-1300-106516 a č.j. 17020/12-1300-106516,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení shora označených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „odvolací orgán“), kterými bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 2. 2012, č. j. 52326/12/001511107627 a č. j. 52369/12/001511107627 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“). Na základě těchto rozhodnutí byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2010 a leden 2011.

V podané žalobě namítá žalobce, že splnil všechny podmínky pro vyplacení odpočtu daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“), přesto mu nárok na DPH nebyl v souladu se zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pro rozhodné období (dále jen zákon o DPH“), přiznán.

Žalobce tvrdí, že správce daně i odvolací orgán nesprávně vyhodnotili skutkový stav věci a že nesprávně vyložili institut zneužití práva. Svědčí o tom skutečnost, že ačkoli správce daně i odvolací orgán potvrdili, že došlo k přemístění zboží do jiného členského státu

a že všechny doklady potvrzují rozhodné skutečnosti, přesto mu nárok na DPH nebyl přiznán.

Žalobce v žalobě připomíná, že nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 zákona o DPH), přičemž uskutečnění takové činnosti je ve smyslu ust. § 72 odst. 2 zákona o DPH taktéž plnění osvobozeně od daně s nárokem na odpočet daně (§ 72 odst. 2 písm. b) zákona DPH. Přemístění obchodního majetku plátce z tuzemska do jiného členského státu pro účely jeho podnikání podle § 13 odst. 6 zákona je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud plátce prokáže, že zboží bylo přemístěno do jiného členského státu a bylo předmětem daně při pořízení zboží v tomto členském státě (§ 64 odst. 4 zákona o DPH).

Žalobce uvádí, že v daném případě oba správci daně potvrdili, že došlo k přemístění zboží do jiného členského státu, rovněž potvrdili, že došlo k uskutečnění předmětných plnění v rámci ekonomické činnosti žalobce. Odvolací orgán přímo uvedl, že k uskutečnění obchodů došlo, a to od dodání dodavatelem přes provedení přepravy až k převzetí zboží odběratelem a potvrdil také, že daňový subjekt splnil dle zákona o DPH všechny konkrétní ustanovení ve vazbě na uplatnění nároku na odpočet daně, ba nedošlo ani k disimilaci uvedených transakcí.

Přes tato zjištění správce daně nepřiznal žalobci nárok na odpočet DPH a snížil deklarovaný vývoz zboží na částku 0,- Kč s odůvodněním, že tak činí z důvodu zneužití práva, které vyvodil ze skutečnosti, že žalobce realizoval předmětné obchodní transakce v rámci neobvyklých obchodních podmínek, které postrádaly jakýkoli ekonomický smysl a nemají žádné jiné objektivní vysvětlení než získání nároku nadměrného odpočtu vůči správci daně. Za neobvyklé obchodní podmínky shledal správce daně to, že žalobce neprováděl běžné finanční transakce přes bankovní účet, neměl zřízen bankovní akreditiv, neměl sjednané záruky uhrazení kupní ceny, nevymáhal uhrazení kupní ceny soudní cestou. Žalobce k těmto výtkám uvádí, že má právo zvolit si i „neobvyklé“ podmínky, a to na základě dobrých či osobních vztahů a za tuto volbu ho stát nesmí sankcionovat nepřiznáním nároku na odpočet. O ekonomickém smyslu předmětných obchodních transakcí není pochyb. Daň z přidané hodnoty na vstupu je žalobce povinen zaplatit svému dodavateli, takže mu vrácením nadměrného odpočtu žádná neoprávněná výhoda nevzniká. Naopak nevyplacením nadměrného odpočtu žalobci vzniká ztráta.

Žalobce je toho názoru, že pokud by měla být možnost nárokovat nadměrný odpočet omezována, muselo by se tak stát na základě obecně závazného právního předpisu. Pokud by využití práva bylo podmíněno využitím konkrétních finančních transakcí anebo pokud by byl nárok na odpočet podmíněn úplnou úhradou kupní ceny za zboží, pak daňový subjekt by takovým omezením přizpůsobil své kroky v rámci obchodování. Jelikož však žádná omezení právní řád nestanoví, žalobce počítal s vyplacením nadměrného odpočtu, jelikož splnil zákonné podmínky. Nadměrný odpočet ale žalobci vyplacen nebyl, protože správce daně tento nárok nevyhodnotil jako využití práva, ale jako zneužití práva.

Žalobce je naopak přesvědčen o tom, že ke zneužití práva došlo na straně státu, jelikož mu nebyl přiznán nárok i přes splnění všech zákonných podmínek. Podle názoru žalobce tím žalovaný překročil meze správního uvážení.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby uvedl, že žalobce se v žalobě snaží vytrhnout jednotlivá objektivní kritéria případu z jejich vzájemných souvislostí. Žalovaný souhlasí, že izolované pojetí takových kritérií, jejichž zjištění předpokládá Evropský soudní dvůr (viz např. C-110/99 Emsland), může navozovat dojem naprosté standardnosti

prováděných a realizovaných obchodních případů, popř. se mohou jevit jako velmi přísné požadavky a poukazovat na striktní optiku správce daně. Nicméně přesvědčivost a síla podaných objektivních a dále subjektivních kritérií svědčících o zneužití objektivního práva je právě v jejich komplexu a zachycení těchto dílčích nestandardností, od čehož však žalobce v podané žalobě odhlíží. Žalovaný zdůrazňuje, že není pravdou, že došel „mimo dalšího“ k závěru o zneužití práva žalobcem, ve skutečnosti bylo zneužití práva primárním zjištěním.

K základním principům ohledně výběru DPH žalovaný uvádí, že DPH je vytvářena v jednotlivých fázích obratu. Specifikem daně z přidané hodnoty je, že dochází k jejímu vybírání po částech a to v jednotlivých fázích obchodních transakcí, například výroby, odbytu, poskytnutí služby atd. Daň z přidané hodnoty zatěžuje výlučně část hodnoty výrobku nebo služby, která byla k původní hodnotě následně přidána.

Samotný systém daně z přidané hodnoty je označován jako neutrální, což znamená, že daň zatěžuje jednotlivé obchodníky, výrobce, poskytovatele služeb apod. pouze v případě, kdy reálně vytváří přidanou hodnotu. V opačném případě je zatížen až konečný spotřebitel. Je tak naplněno i zařazení daně mezi daně nepřímé a spotřební, když daň je povinen odvést plátcе daně, ale břemeno samotného uhrazení daně leží na poplatníkovi, tedy konečném spotřebiteli. Aby bylo dosaženo neutrality systému daně z přidané hodnoty, byl vytvořen systém tzv. odpočtů daně. Ty se řadí mezi korekční prvky, které ovlivňují základ daně. Odpočtem daně je vlastně daň na vstupu, když daní na vstupu se rozumí daň, která je obsažena v částce za přijaté plnění, daň při dovozu zboží, daň při pořízení zboží, daň při poskytnutí služby osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, daň při poskytnutí služby zahraniční osobou nebo daň přiznaná podle § 92a zákona o DPH. Odpočtem se daň na vstupu nazývá díky možnosti odečíst tuto daň od daně na výstupu, což je daň, kterou je plátcе daně povinen přiznat ze základu daně za uskutečněné zdanitelné plnění nebo z přijaté platby, daň při dovozu zboží, daň při pořízení zboží, daň při poskytnutí služby osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, daň při poskytnutí služby zahraniční osobou, daň přiznaná podle § 92a. Cílem odpočtu je zbavit podnikatele daňové zátěže, která je splatná nebo byla odvedena v rámci jeho hospodářských činností. V případě, kdy odpočet daně přesáhne výši daně na výstupu za jedno zdaňovací období, je nazýván tzv. nadměrným odpočtem. Ust. § 72 zákona o DPH dále upřesňuje podmínky pro uznání odpočtu daně. Aby plátcі daně vznikl právní nárok na odpočet daně, musí naplnit požadavky ust. § 72 zákona o DPH. Nárok na odpočet daně má plátcе daně v případě, kdy přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Další podmínku stanoví ust. § 72 odst. 2, když mj. stanoví, že plátcе daně má nárok na odpočet daně v případě, kdy přijatá zdanitelná plnění použije pro účely plnění, která jsou osvobozená s nárokem na odpočet daně. Samotný nárok na odpočet daně vznikne v okamžiku, kdy vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Žalovaný taktéž odkázal na evropskou právní úpravu. Zákon o DPH je implementací Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty. Za účelem naplnění principu neutrality systému daně z přidané hodnoty i na poli mezinárodním byl zvolen systém osvobození od daně při vývozu zboží se současným zachováním nároku na odpočet daně (ust. § 66 zákona o DPH). Vývozem zboží se rozumí výstup zboží z území Evropských společenství. Pro účely osvobození od daně při vývozu zboží musí být zboží mj. propuštěno do celního režimu vývoz. Splní-li daňový subjekt výše uvedené formální náležitosti, vznikne mu právo na uplatnění odpočtu daně při vývozu zboží a naopak státu vznikne povinnost nárok na odpočet daně uznat a v případě odpočtu nadměrného i vyplatit. Bude tak zachován princip neutrality systému daně z přidané hodnoty, daň bude zatěžovat pouze přidanou hodnotu a zejména konečného spotřebitele, v této situaci v zemi dovozu. Daň z přidané hodnoty, která byla generována v rámci celé obchodní

transakce, bývá prostřednictvím odpočtu daně vrácena vývozci. Je tak svým způsobem podporován export daného státu, potažmo Evropských společenství. Naopak v případě dovozu zboží je příjem z daně z přidané hodnoty příjmem státu dovozu. Formální splnění náležitostí pro uplatnění odpočtu daně na druhou stranu vybízí ke zneužívání systému daně z přidané hodnoty, když jsou právě vytvářeny situace, které mají formálně navodit stav, který založí nárok na odpočet daně. V případě, kdy je takový stav vytvořen v situaci vývozce, získává vývozce nárok na odpočet, popřípadě na výplatu nadměrného odpočtu z transakcí, které nemají za cíl vytvoření zisku vývozce, ale pouhé získání nároku na odpočet daně. Stát pak uznáním nároku na odpočet namísto podpory exportu, zachování principu neutrality daně z přidané hodnoty, případně inkasa daně z příjmů z takové transakce, pouze takový odpočet vyplátí. Odpočet daně tak svým způsobem slouží vývozci namísto zisku a stát je v takovém případě poškozeným, když z veřejného rozpočtu vyplatil částku, která do něj nepřišla, ačkoliv měla. Žalovaný dále poukázal na § 8 odst. 3 daňového řádu, který obsahuje zásadu materiální pravdy. Její podstatou je, že správce daně při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho. Správce daně je povinen zkoumat a poté prokázat reálnou vůli daňového subjektu, jinými slovy dokázat, že opravdu měl v úmyslu učinit úkon jiný, než vůči správci daně vykázal. Princip zneužití práva je nutné aplikovat v případech, kdy dochází k vadné realizaci práva a to chováním, které je zdánlivě dovolené, jelikož subjekt se chová v souladu s textem zákona, ale v rozporu s jeho účelem, tedy sleduje jiné právem nechráněné a nepředvídané zájmy.

Žalovaný upozornil také na judikaturu Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“), konkrétně rozsudek C-63/04 Central Property Ltd, dále rozsudek C-515/03 Eichsfelder a především rozsudek C-255/02 Halifax a rozsudek C-110/99 Emsland. Z judikatury žalovaný vyvozuje, že pro naplnění definice zneužití systému daně z přidané hodnoty je třeba posuzovat objektivní kritéria, tedy to, že obchodní transakce nebyla provedena za ekonomickým účelem, ale čistě za účelem získání výhody; subjektivní kritéria, tedy právní, hospodářské či personální vztahy mezi subjekty.

K danému případu žalovaný konstatoval, že nezpochybňuje, že zboží fyzicky existovalo a v deklarované podobě opustilo území ČR. Žalovaný souhlasí i s tím, že daňový subjekt vykazoval hospodářskou činnost na základě deklarovaných plnění, která se týkala nákupu a prodeje zboží, nicméně správcem daně byla zjištěna existence zneužití principu neutrality daně žalobcem, což je popsáno v napadeném rozhodnutí. Uvedený závěr plyne především z neuhrazení kupní ceny, zjevné nesrovnalosti týkající se zásadních vlastností zboží, jako je jeho množství, povaha a vlastnosti, kvalita, což se odrazilo i do nesrovnalostí v předložených fakturách a v dodacích listech, nedostatek kontroly při přebírání zboží (její absence) a jeho označení. Žalovaný je přesvědčen o tom, že správce daně shromáždil a vyhodnotil veškerá objektivní a subjektivní kritéria případu tak, aby byl nezpochybnitelným způsobem vymezen a zakotven v napadeném rozhodnutí závěr, že žalobce zneužil objektivní evropské právo (převzaté ve vnitrostátní právní úpravě – zákon o DPH).

V replice ze dne 6. 11. 2013 žalobce setrval na svých námitkách a dodal, že žalovaný opírá svá tvrzení pouze o domněnky, na základě nichž dovozuje, že došlo ke zneužití práva. Správci daně se nepodařilo prokázat, jaký byl „skutečný“ stav, který zastíral „formální“ stav. Dle žalobce v daném případě nešlo o zastírání skutečného stavu, spíše naopak – skutečný stav nikdy nebyl zatajován. Princip zneužití práva je nástroj mimořádný a v daném případě byl použit jako „záchranná brzda“, aby nemusely být ze státního rozpočtu vypláceny finanční

prostředky. Nelze ani dovodit, z jakých skutečností žalovaný vyvozuje, že žalobce nepostupoval jako řádný hospodář a že jeho úkony lze považovat za zneužití práva. K rozsudku ve věci Halifax, žalobce uvedl, že ani s odkazem na tento judikát nesouhlasí protože v dané věci byl učiněn závěr o zneužití práva, ačkoliv správce daně neprokázal a nedoložil důkazními prostředky svá tvrzení a závěr o zneužití práva postavil pouze na své úvaze o nestandardnosti některých úkonů žalobce, aniž tyto nestandardnosti řádně odůvodnil. Žalobce rovněž upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu (především usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74), podle níž je uplatnění principu zákazu zneužití práva přípustné jen zcela výjimečně. Žalobce odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1839/2000 a Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Afs 55/2006-122, které se týkají poměřování aplikace zneužití práva a dalších principů jako jsou právní jistota a legitimní očekávání. Žalobce trvá na tom, že správce daně musí případné zneužití práva subjektem řádně odůvodnit, což žalovaný v daném případě neučinil.

Dne 1. 7. 2014 byla soudu doručena písemnost ze dne 30. 6. 2014 označená jako „Doplnění žaloby“, v níž žalobce namítá, že správce daně nevzal v úvahu skutečnosti týkající se ostatních společností zapojených do obchodního případu, především skutečnosti týkající se daňových řízení u odběratele, dodavatele a poddodavatele žalobce a zaslal soudu listiny týkající se těchto subjektů (kupní smlouva uzavřená mezi společností APOLO FINANCE GROUP, s. r. o., Mickiewiczova 2, Bratislava (dále jen „společnost APOLO“) a žalobcem ze dne 10.2.2011 týkající se konturovacích tužek, včetně faktury a dodacího listu, kupní smlouva uzavřená mezi společností APOLO a žalobcem ze dne 17.9.2010 týkající se textilního zboží, včetně faktury a předávacího protokolu, záznam z místního šetření daňového úřadu Bratislava ze dne 25.10.2011, dožádání správce daně ze dne 7.1.2011, včetně odpovědi ze dne 2.3.2011, zpráva o daňové kontrole společnosti LOOTRADE s.r.o. (dále jen „společnost LOOTRADE“) týkající se DPH za II.,III. čtvrtletí 2010, přiznání k dani z přidané hodnoty podané společností Gastroservis s.r.o. za III. čtvrtletí 2010 a dále za leden 2011, platební výměr na DPH týkající se společnosti LOOTRADE s.r.o. za leden 2011, směnky vydané žalobcem pro společnost LOOTRADE na částku 38.280.000,- Kč a na částku 56.160.000,- Kč, kupní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností LOOTRADE ze dne 22.7.2010 týkající se textilního zboží, včetně faktury a dodacího listu, kupní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností LOOTRADE ze dne 19.1.2011 týkající se konturovacích tužek, včetně faktury a dodacího listu, kupní smlouva uzavřená mezi společností LOOTRADE a Lia Fail company s.r.o. ze dne 21.7.2010 týkající se textilního zboží, včetně faktury a dodacího listu, kupní smlouva uzavřená mezi společností LOOTRADE a Lia Fail company s.r.o. ze dne 15.1.2011 týkající se konturovacích tužek, včetně faktury a dodacího listu, kupní smlouva uzavřená mezi společností Lia Fail company s.r.o. a společností GASTROSERVIS s.r.o. ze dne 21.7.2010 týkající se textilního zboží, včetně faktury, kupní smlouva uzavřená mezi společností Lia Fail company s.r.o. a společností GASTROSERVIS s.r.o. ze dne 15.1.2011 týkající se konturovacích tužek, včetně faktury a dodacího listu, žaloba s návrhem na vydání platebního rozkazu podaná u Městského soudu v Praze podaná společností LOOTRADE vůči žalobci ze dne 21.9.2012, usnesení vydané Městským soudem v Praze dne 23.10.2012, č.j. 14 Cm 103/2012-36, kterým byl žalobce společnost LOOTRADE osvobozen od soudních poplatků, platební rozkaz vydaný Městským soudem v Praze dne 26.11.2012, č.j. 14 Cm 103/2012-37, dále listiny týkající se exekuce ve věci oprávněné společnosti LOOTRADE vedené pod č.j. 94 EX 06456/13, dále usnesení Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 27.9.2013, č.j. OKFK-167-489/TČ-2010-252401-TRV, žádost o obnovu řízení podaná u správce daně dne 2.6.2014 z téhož dne).

Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti, které se staly podkladem pro vydání napadených rozhodnutí:

Na základě zjištění získaných v průběhu daňové kontroly (zahájené dne 8.3.2011) vydal správce daně dne 2.2.2012 platební výměr za zdaňovací období červenec 2010 (č. j. 52326/12/001511107627), jímž byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši 1 100,- Kč oproti v přiznání za červenec 2010 vykázanému nadměrnému odpočtu ve výši 9 361 100,- Kč. Dále správce daně vydal téhož dne platební výměr za zdaňovací období leden 2011 (č. j. 52369/12/001511107627), kterým byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši ve výši 1 889,- Kč oproti v přiznání za leden 2011 vykázanému nadměrnému odpočtu ve výši 6 381 889,- Kč.

Dne 1. 2. 2012 byla projednána s daňovým subjektem zpráva o daňové kontrole č. j. 40381/12/001933106368, z níž vyplývá, že důvodem snížení nadměrného odpočtu v červenci 2010 bylo neuznání nároku na odpočet daně ve výši 9 360 000,- Kč, který daňový subjekt uplatnil na základě faktury č. F2010/001 vystavené společností LOOTRADE dne 28. 7. 2010 se shodným datem uskutečnění zdanitelného plnění a předmětem fakturace: "Fakturujeme Vám dle dodacího listu". Dle dodacího listu předloženého k uvedenému dokladu se jednalo o dodávku 48.000 ks textilního zboží - různé druhy a velikosti – mix (bundy, mikiny, vesty, trenky, halenky, body, košile, tepláky, trička, polokošile). Důvodem snížení nadměrného odpočtu v lednu 2011 bylo neuznání nároku na odpočet daně ve výši 6 380 000,- Kč uplatněného odvolatelem na základě faktury č. F2011/001 vystavené společností LOOTRADE dne 28. 1. 2011 se shodným datem uskutečnění zdanitelného plnění a předmětem fakturace: "Fakturujeme Vám dle dodacího listu". Dle dodacího listu předloženého k uvedenému dokladu se jednalo o dodávku 580.000 ks konturovacích tužek.

K prokázání přijetí zdanitelného plnění podle obou faktur daňový subjekt předložil dodací listy podepsané v obou případech panem M. L., jednatelem společnosti LOOTRADE, a Ing. V. S., zmocněným k zastupování daňového subjektu (nyní žalobce pozn. soudu) na základě plné moci ze dne 19. 7. 2010.

Daňový subjekt dále předložil k prokázání nákupu textilního zboží kupní smlouvu uzavřenou dne 22. 7. 2010, z níž vyplývá, že společnost LOOTRADE je povinna dodat textilní zboží v době od 22. 7. 2010 do 31. 7. 2010. Podle bodu V. odstavce 3 bylo sjednáno, že při vystavení faktury bude kupujícím vypsána směnka na částku 56 160 000,- Kč splatná 6 měsíců od vystavení faktury. K nákupu konturovacích tužek daňový subjekt předložil kupní smlouvu ze dne 19. 1. 2011, v níž se společnost LOOTRADE zavázala dodat 580 000 ks konturovacích tužek v době od 20. 1. 2011 do 31. 1. 2011. Podle bodu V. odstavce 3 bylo sjednáno, že při vystavení faktury bude kupujícím vypsána směnka na částku 38 280 000,- Kč splatná 6 měsíců od vystavení faktury.

K tvrzení, že nakoupené zboží bylo v obou případech dovezeno a skladováno ve skladu v Nedvědici předložil daňový subjekt Smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 20. 7. 2010, z níž vyplývá, že daňový subjekt si pronajal nebytové prostory v obci Nedvědice pro účely využití jako sklad od společnosti SARETO REAL s. r. o. Doba nájmu byla sjednána na dobu určitou v délce trvání od 1. 8. 2010 do 31. 7. 2011 s tím, že daňovému subjektu bude umožněn přístup do skladů v den podpisu smlouvy.

Následný prodej textilního zboží i konturovacích tužek daňový subjekt dokládá kupními smlouvami. V případě textilního zboží předložil kupní smlouvu ze dne 17. 9. 2010, dle které měl dodat nejpozději do 31. 9. 2010 48 000 ks textilu společnosti APOLO,

zastoupené jednatelem panem M. F., a to za celkovou cenu 47 500 000,- Kč.; v případě konturovacích tužek předložil daňový subjekt kupní smlouvu ze dne 10. 2. 2011, dle které měl dodat 580 000 ks konturovacích tužek nejpozději do 15.2.2011 taktéž společnosti APOLO za celkovou cenu 32 500 000,- Kč. Na základě uvedených kupních smluv se společností APOLO žalobce vystavil fakturu č. FV 10001 (textilní zboží) ze dne 23. 9. 2010 se splatností 21. 12. 2010 a k ní doložil nedatovaný předávací protokol, ve kterém je deklarováno převzetí zboží dle kupní smlouvy ze dne 17. 9. 2010 s razítky firem a podpisů zástupců smluvních stran. Dále vystavil fakturu č. FV 2011001 ze dne 16. 2. 2011 se splatností 13. 7. 2011 a k této faktuře doložil dodací list vystavený dne 14. 2. 2011 na 580 000 ks konturovacích tužek.

Přepravu předmětného zboží společnosti APOLO v obou případech zajišťoval žalobce a k prokázání přepravy doložil faktury od společností TEREIO s.r.o. (faktura č. 2101039, převoz textilního zboží), od společnosti OSSO-Foto s. r. o. (faktura č. 3100069, převoz textilního zboží) a od společnosti CAKY-Trans, s. r. o. (faktura č. 20110118 a č. 20110231, převoz konturovacích tužek). Přepravu textilního zboží potvrdili ve svědeckých výpovědích řidiči M. N. a P. Č. V případě konturovacích tužek dopravu potvrzují údaje v záznamech o provozování vozidla a CMR.

Přepravu zboží žalobci do skladu v Nedvědicích zajišťoval dle tvrzení žalobce jeho dodavatel. Ve věci byl vyslechnut pan P. Z., který potvrdil, že v červenci 2010 (26. a 27. 7. 2010) a v lednu 2011 (17. 1. 2011) vozil krabice ze Soběšic u Brna do Nedvědic na základě telefonických objednávek od pana N. s tím, že nic víc o zúčastněných osobách ani o zboží neví, obsah krabic nikdy neviděl. Výpisy z transakcí mýtného neodporují tvrzení o pohybu vozidel, kterými bylo zboží převáženo.

Z výsledků šetření slovenské daňové správy u společnosti APOLO vyplývá, že 25. 10. 2011 bylo ve skladu v ul. Cementářské 15, Stupava provedeno místní šetření za účelem prověření fyzické existence zboží. Textilní zboží se již ve skladu nenacházelo, protože bylo prodáno české společnosti se sídlem v Brně, což jednatel doložil fakturou. Dále byla ověřena fyzická existence konturovacích tužek a pořízena jejich fotodokumentace. Ve skladu se nacházelo 576 000 ks tužek s tím, že zbytek má jednatel této společnosti v Brně jako vzorky pro obchodní partnery.

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole č. j. 40381/12/001933106368, ani odvolací orgán v napadeném rozhodnutí nezpochybnili samotnou existenci fakturovaného zboží ani jeho pohyb po ČR a SR (jak je doloženo přepravními doklady a výpověďmi řidičů), rovněž nezpochybnili uzavření obchodních kontraktů s přímým dodavatelem a odběratelem daňového subjektu a fyzické předání zboží. Oba finanční orgány však shodně dospěli k závěru, že smyslem a cílem uzavření předmětných obchodů včetně fyzické manipulace se zbožím bylo neoprávněné inkaso nadměrného odpočtu při současném neodvedení daně na výstupu na počátku obchodního řetězce při současném zneužití osvobození od daně na výstupu při dodání zboží do jiného členského státu ve smyslu ust. § 64 zákona o DPH. Správce daně již na str. 4 a násl. ve zprávě o daňové kontrole, posléze odvolací orgán v rozhodnutí ze dne 27.11.2012, č. j. 17017/12-1300-106516 na str. 4 a násl. popsali vzniklý obchodní řetězec tak, že v případě textilního zboží bylo zboží „předprodáno“ mezi společnostmi: P s.r.o. – Gastroservis s. r. o. – Lia Fail Company s. r. o. – LOOTRADE s.r.o. – daňový subjekt – APOLO. V případě konturovacích tužek správce daně a následně odvolací orgán v napadeném rozhodnutí ze dne 27.11.2012, č. j. 17020/12-1300-106516 na str. 3 a násl. popsali vzniklý obchodní řetězec tak, že na začátku řetězce stála společnost S s. r. o. a zbytek řetězce byl shodný. Společnost P s. r. o. je nekontaktní a se správcem daně nespolupracuje,

Nebylo tedy možné ověřit, zda tato společnost uhradila daň na výstupu z plnění ve prospěch společnosti Gastroservis s. r.o. a ani nebylo možné zjistit původ zboží. Tato skutečnost nebyla známa ani žádnému z následujících odběratelů. Rovněž tak společnost S s.r.o. je nekontaktní a nevykázala v přiznání k dani z přidané hodnoty žádná uskutečněná ani přijatá plnění. S platností od 11. 2. 2011 byla této společnosti zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. Jednatel této společnosti sice ve své svědecké výpovědi v daňovém řízení u společnosti Gastroservis potvrdil vystavení faktury za 580 000 ks konturovacích tužek ve prospěch společnosti Gastroservis, odmítl však jmenovat svého dodavatele a sdělit, odkud bylo zboží dovezeno. Daň na výstupu u společnosti S s. r. o. nebyla odvedena a ani nebylo možné zjistit skutečný původ zboží. S ohledem na výše uvedená zjištění správce daně uzavřel, že deklarované transakce postrádají jakýkoli ekonomický smysl a motivem jejich uzavírání nebylo dosažení reálného ekonomického zisku, ale pouze vyplacení nadměrného odpočtu u daňového subjektu. Daňový subjekt k obchodním případům doložil doklady, které formálně splňují požadavky stanovené zákonem o DPH, jedná se však pouze o umělé vytvoření situace, které je sice domněle v souladu se zákonem, avšak jde proti účelu zákona, což správce daně i odvolací orgán vyhodnotili jako zneužití daňového práva.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 18.3.2013) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 15.5.2013) ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení soud dospěl k názoru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

S přihlédnutím k účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného správního orgánu. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl.m.Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci.

Účinností zákona č. 456/2011 Sb., která nastala dnem 1.1.2013, však tato pravomoc přešla na Odvolací finanční ředitelství. Podle § 69 s.ř.s., je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence původně označeného žalovaného správního orgánu na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Námitkami v žalobě se žalobce dovolává nesprávnosti posouzení zjištěných skutečností správcem daně i odvolacím orgánem, kteří dospěli v obou napadených rozhodnutích k závěru, že v daném případě došlo ke zneužití práva žalobcem a z tohoto důvodu mu nebyl uznán jím nárokový odpočet daně.

V obecné rovině je třeba uvést, že podle zákona o DPH (§ 72) má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické

činnosti. Uskutečnění takové činnosti je i plnění osvobozené od daně s nárokem na odpočet daně. Přemístění obchodního majetku plátce z tuzemska do jiného členského státu pro účely jeho podnikání je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud plátce prokáže, že zboží bylo přemístěno do jiného členského státu a bylo předmětem daně při pořízení zboží v tomto členském státě.

V dané věci není sporné, že v obou případech byly řádně uzavřeny kupní smlouvy, zboží (textilní zboží i konturovací tužky) bylo skutečně přemístěno do jiného členského státu. Sporným mezi žalobcem a žalovaným však zůstává, zda k přemístění zboží došlo v rámci racionální ekonomické činnosti, jejímž cílem mělo být dosažení ekonomického zisku. Pokud totiž v rámci obchodování chybí racionální ekonomický důvod přemístění zboží z České republiky do jiného členského státu, nemůže být dané jednání považováno za uskutečňování ekonomické činnosti ve smyslu § 72 zákona o DPH. V případě nedoložení racionálního ekonomického důvodu vyvstává otázka, proč by subjekt dané kroky podnikal. Jediným přijatelným vysvětlením se potom logicky nabízí snaha získat odpočet daně na základě formálně správných skutečností. Takové jednání nelze než vyhodnotit jako zneužití objektivního daňového práva, jak soud vysvětluje níže.

Soud připomíná, že zásada zákazu zneužití práva není v českém právním řádu explicitně definována. V oblasti daňového práva došlo k vymezení tohoto institutu na základě rozhodovací činnosti soudů. Nejvyšší správní soud definoval zneužití práva v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 46, jako situaci „*kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*“

Pokud jde o zákaz zneužití práva v oblasti výběru DPH, je třeba připomenout i unijní právní úpravu. K výkladu daného institutu přispěl významně Evropský soudní dvůr (dále též „ESD“) ve výše zmíněném rozsudku ve věci Halifax (C-255/02 ze dne 21. 2. 2006). ESD v bodě 69 uvedl, že „*[p]oužití právní úpravy Společenství [...] nemůže jít tak daleko, aby zahrnovalo zneužívající praktiky hospodářských subjektů, tedy plnění, jež nejsou uskutečněna v rámci obvyklých obchodních podmínek, nýbrž pouze s cílem získat zneužívajícím způsobem výhody upravené právem Společenství (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 11. října 1977, Cremer, 125/76, Recueil, s. 1593, bod 21; ze dne 3. března 1993, General Milk Products, C-8/92, Recueil, s. I-779, bod 21, a výše uvedený rozsudek Emsland-Stärke, bod 51).*“ V bodě 70 pak ESD specifikoval, že zásada zákazu zneužití práva se uplatňuje také v oblasti DPH.

Dále ESD uvedl (v bodech 74 a 75), že pro zjištění existence zneužití práva je nezbytné, aby byly kumulativně naplněny dvě podmínky:

1. Výsledkem dotčených plnění přes formální použití podmínek stanovených relevantními ustanoveními šesté směrnice a vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici bylo získání daňového zvýhodnění, jehož poskytnutí by bylo v rozporu s cílem sledovaným těmito ustanoveními.
2. Ze všech objektivních okolností musí vyplývat, že hlavním účelem dotčených plnění je získání daňového zvýhodnění. Zákaz zneužití přitom není relevantní, pokud dotčená plnění mohou mít jiné odůvodnění než pouhé dosažení daňových zvýhodnění vůči

daňovým orgánům.

Znaky zneužití práva výstižně definoval ve svém stanovisku ve věci Halifax generální advokát Maduro. Jeho závěry pak ESD přebral do samotného rozsudku. Maduro s odkazem na test předestřený samotným ESD ve věci Emsland Stärke (C-110/99) uvádí, že při posuzování zneužití práva je třeba stanovit, zda existuje kombinace (1) objektivní okolnosti (i přes formální splnění podmínek stanovených dle pravidel společenství, nebylo dosaženo účelu těchto pravidel) a (2) subjektivního prvku (cílem je získání výhody ze stanovených pravidel umělým vytvořením podmínek pro její získání). Maduro zdůraznil, že pro posouzení zneužití není určující úmysl, ale skutečnost, že daná činnost nemá objektivně žádné jiné vysvětlení než zajistit daňové zvýhodnění (bod 70 stanoviska). Maduro vyzdvihl také to, co je sštěžejní i pro právě projednávaný případ, a sice, že zneužití dochází tehdy, pokud jsou úmysly stran protiprávně získat zvýhodnění z práva Společenství pouze odvozeny z vykonstruované povahy situace, aby byly posouzeny v souvislosti se souhrnem objektivních okolností. K tomu doplňuje, že pokud se zjistí, že takové objektivní okolnosti existují, musí být přijat závěr, že osoba, která se dovolává doslovného znění ustanovení práva Společenství, aby uplatnila právo, které je v protikladu ke svým účelům, si nezaslouží takové právo mít (bod 71 stanoviska).

I přes řádně uzavřené kupní smlouvy a fyzické přemístění zboží z České republiky do Slovenské republiky dospěl soud po seznámení se se správním spisem k závěru, že správce daně ani žalovaný nepochybili, když vyhodnotili oba případy tak, že ve věci došlo ke zneužití práva.

Za nejdůležitější zjištění v dané věci soud považuje skutečnosti, které odvolací orgán popsal a vyhodnotil na str. 4 – 9 rozhodnutí ze dne 27.11.2012, č. j. 17017/12-1300-106516, a na str. 4 – 7 rozhodnutí ze dne 27.11.2012, č. j. 17020/12-1300-106516, na které soud pro stručnost odkazuje a uvádí, že oba případy se vyznačují těmito aspekty:

- Společnosti Gastroservis, Lia Fail Company a LOOTRADE ve svých daňových přiznáních předmětné obchodní transakce na vstupu i výstupu vykázaly, *kupní cena zboží však nebyla uhrazena žádnou ze zúčastněných obchodních společností*, a to ani v částečné výši.
- Kupní smlouvy mezi jednotlivými články řetězce konče společností LOOTRADE *byly uzavřeny v časovém rozmezí 2 dnů a všechny kupní smlouvy byly obsahově zcela identické*.
- Přestože *splatnost byla dle smluvních podmínek nadstandardní (6 měsíců od vystavení faktur), neuhrazení závazku ve výši desítek milionů nemělo pro společnost žádné právní důsledky*. Pohledávky ve výši desítek milionů korun *víc jak rok po lhůtě splatnosti nikdo nevybíhal*. Na tom nic nemění ani skutečnost doložená žalobcem v rámci podání označeného jako doplnění žaloby, a sice, že se společnost LOOTRADE domáhala po žalobci zaplacení pohledávky soudní cestou, ve věci byl vydán platební rozkaz. K těmto krokům bylo totiž přistoupeno až dlouho po splatnosti uvedené ve smlouvě a teprve v rámci druhého stupně správního řízení (žaloba s návrhem na vydání platebního rozkazu je ze dne 21. 9. 2012).
- Žádná ze jmenovaných obchodních společností *neodstoupila od smlouvy a nepožadovala vrácení dodaného zboží, přestože dle smluvních podmínek je důvodem k takovému postupu již 2měsíční prodlení s úhradou*. Nikdo nevyužil žádného finančního instrumentu k zajištění budoucí úhrady při uzavírání kontraktů v hodnotě desítek milionů Kč např. standardním požadavkem zaplacení zálohy. Prodlužování splatnosti faktur mezi články řetězce jejich jednateli vyvolává důvodné pochybnosti, že uhrazení faktur od počátku nebylo

v zájmu jednotlivých společností a lze proto i důvodně předpokládat, že jediným ziskem z obchodu mělo být vyplacení nadměrného odpočtu, resp. jediné finanční prostředky, které v řetězci transakcí s textilním zbožím a konturovacími tužkami měly být vyplaceny, jsou daňovým subjektem nárokováný nadměrný odpočet ve výši 9 360 000,- Kč a 6 380 000,- Kč.

- Žádný z článků řetězce *neprojevili jakýkoli skutečný zájem o zboží jako takové*. Doklady o převzetí zboží nesvědčí o jakékoli kontrole zboží (kvalita, přebírané množství a druh zboží, původ apod.)

- Žalobce byl zapsán do obchodního rejstříku dne 19. 7. 2010 a v tentýž den jednatelka společnosti udělila Ing. V. S. plnou moc k zastupování společnosti v plném rozsahu. V červnu 2010 již měl Ing. S. domluven obchod s textilem. *Ve skutečnosti Ing. V. S. při sjednávání předmětných obchodů fakticky vykonával funkci jednatele, přestože že mu byl Krajským soudem v Brně v souvislosti s jeho podnikatelskými aktivitami v minulosti udělen zákaz činnosti, a to zákaz podnikání v oboru nákupu zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodeje.*

- Právní vymáhání pohledávky společnosti LOOTRADE po žalobci až po téměř dvou letech (žaloba s návrhem na vydání platebního rozkazu podaná u Městského soudu v Praze dne 25. 9.2012).

- Společnost APOLO se sídlem v Bratislavě byla založena českým občanem 24. 6. 2010, a to za účelem obchodu s žalobcem. I po obchodu s textilem byl žalobce ochoten společnosti APOLO prodat konturovací tužky bez předchozího zajištění platby, ačkoliv za předcházející transakci s textilním zbožím nedostal dle smluvních podmínek zaplacení (dle smlouvy se společností APOLO ze dne 17.9.2010 týkající se prodeje textilního zboží byla stanovena splatnost dle čl. IV. odst. 5 smlouvy do 90 dnů ode dne doručení faktury kupujícímu, dle faktury č. FV10001 vystavené žalobcem 23.9.2010 byla splatnost částky 47 500 000 Kč za textilní zboží stanovena dne 21.12.2010 a smlouva se společností APOLO ohledně prodeje konturovacích tužek byla uzavřena dne 10.2.2011). Mezi články řetězce jsou *zvláštní osobní vazby*. Každý ze zúčastněných je dlouholetým známým zástupce přímého dodavatele a odběratele, avšak žádný z nich nezná žádnou další osobu zúčastněnou v daném řetězci; konkrétní osobní vazby jednotlivých zástupců článků řetězce popsal odvolací orgán na str. 5 napadeného rozhodnutí č.j. 17020/12-1300-106516 a soud na ně pro stručnost odkazuje.

I když je třeba souhlasit s žalobcem, že uplatnění principu zákazu zneužití práva je přípustné jen zcela výjimečně (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74), výše uvedené skutečnosti, byť se mohou jevit v jednotlivostech nevýznamné, ve svém celku nemohou být považovány za standardní a svědčit o racionálním obchodním jednání. Žalobce nikterak nedoložil žádný ekonomicky racionální důvod předmětných transakcí. Naopak v obou případech šlo o přeprodávání zboží, kdy žalobce předloženými důkazními prostředky nijak nedoložil, že by se o kvalitu dodávaného zboží jakkoli zajímal, a vzhledem k rozsahu obchodu (ve výši desítek milionů korun) uskutečnil obchodování s partnerem, o jehož platební schopnosti měl mít důvodné pochybnosti (smluvní ujednání ohledně splatnosti za textilní zboží nebyla smluvním partnerem dodržena, jak bylo již podáno výše). Ze skutkových zjištění se navíc celá transakce jeví tak, že nikdo z celého řetězce neměl představu o tom, jaké by mělo být koncové odbytiště předmětného zboží, kdo by měl být konečným spotřebitelem zboží, který vlastně daňovou zátěž ponese. Popsané jednání celého obchodního řetězce, včetně výše uvedených aspektů, lze tedy označit za činnost, která nemá objektivně žádné jiné vysvětlení než zajistit daňové zvýhodnění.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že chování žalobce plně naplnilo požadavky testu zneužití, jak ho definoval generální advokát Maduro a následně přejal i Evropský soudní dvůr. Správce daně i odvolací orgán přesně určily objektivní okolnosti, podle kterých sice byly splněny všechny zákonem předvídané podmínky z formálního hlediska, avšak chování objektivně nenaplnilo zákonem předvídaný účel. Kromě toho byl splněn i subjektivní prvek, jelikož nebyl zjištěn žádný jiný cíl transakcí, než je získání výhody, k jejímuž získání byly uměle vytvořeny podmínky.

Žalobce navíc v žalobě žádný z výše uvedených závěrů nevyvrátil. Žaloba je velmi obecná a neuvádí, v čem přesně měl správce daně či žalovaný pochybit a které skutečnosti nebyly správcem daně správně posouzeny. Žalobce v žalobě neuvedl jediný důvod, ve kterém by bylo možné spatřovat racionalitu daného obchodování, ani neobjasnil, proč by měl být zvolený postup považován za standardní kroky činěné za účelem dosažení ekonomického zisku.

Naopak podle názoru soudu si správce daně i odvolací orgán opatřili dostatečné důkazní prostředky, včetně výslechů osob, které v řetězci figurovaly. Správce daně i žalovaný posoudili všechny skutečnosti jednotlivě i v jejich vzájemné provázanosti, svůj postup a úvahy řádně odůvodnili.

Podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH správce daně i žalovaný vyložili správně, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudního dvora. Ve světle judikatury správně posoudili i všechny skutkové okolnosti. Podle názoru soudu proto není pochyb o tom, že správce daně i žalovaný dospěli ke správnému závěru, že v daném případě bylo cílem žalobce zneužití daňového práva, a proto není na místě přiznat žalobci nárok na odpočet DPH podle § 72 zákona o DPH.

Pro úplnost soud k námitkám uvedeným v podání žalobce ze dne 30. 6. 2014 a listinám k tomuto podání připojených uvádí následující:

K otázce koncentrace řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 19. listopadu 2009, č.j. 9 Afs 26/2009 – 75, kde mj. uvedl, že „*dle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. lze podanou žalobu rozšířit o dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která činí 2 měsíce od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Po této lhůtě je možné navrhopvat pouze důkazy na podporu tvrzení již uplatněných ve včas podané žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84). Není však možné po uplynutí lhůty k podání žaloby rozšiřovat žalobu o další body, měnit její petit či si k tomuto vyhrazovat právo, neboť takový postup zákonná úprava neumožňuje.*“

S ohledem na výše uvedenou zásadu koncentrace řízení se proto soud již nemohl zabývat námitkami žalobce v podání ze dne 30.6.2014, tedy posouzením, zda správce daně vzal v úvahu i skutečnosti týkající se jiných společností zapojených do předmětného obchodního případu, neboť k podání ze dne 30.6.2014 došlo až po uplynutí dvoutměsíční lhůty, v níž bylo možno žalobu rozšířit o další žalobní body. Rozšíření žalobních bodů po lhůtě je třeba považovat za nepřipustnou novotu, kterou se soud nemůže zabývat (srov. také nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97).

Pokud jde o listiny, které žalobce zaslal soudu s podáním ze dne 30.6.2014, je třeba uvést, že jsou jednak součástí správního spisu, a proto byly již podkladem posouzení a rozhodnutí správcem daně, potažmo soudem, který ze správního spisu vycházel, a jednak jde o listiny

vydané až po vydání napadených rozhodnutí, z nichž nelze v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet (listiny týkající se exekuce ve věci společnosti LOOTRADE vedené pod č.j. 94 EX 06456/13, dále usnesení Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 27.9.2013, č.j. OKFK-167-489/TČ-2010-252401-TRV, žádost o obnovu řízení podaná u správce daně dne 2.6.2014 z téhož dne).

S ohledem na výše uvedené důvody soud shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.